

siderende Kapellaniers Oprettelse har været tillagt disse en Trediedel af de faldende Accidenser.

De nærmere Regler, som det i § 13, 2det Stykke, er forudsat at kunne blive nødvendigt at give for Udbetalingen af Afløsningssummerne, sigte navnlig til de Forholdsregler, der maa træffes med Hensyn til Udbetalingen af Afløsningsvederlaget fra Sognebaandsløserne. Der maa her finde en Samvirken Sted, mellem Provsten, der modtager Anmeldelse om Sognebaandsløsning, og Kommunalbestyrelsen; men Reglerne for denne Samvirken gives naturligst ad administrativ Vej.

Naar Højtidsotret bortfalder som saadant og erstattes af et Vederlag, vil der ingen Grund være til at fastholde den Fiktion, at dette Vederlag fremdeles er Højtidsoffer og ved Embedsledighed skal deles mellem Formand og Eftermand som saadant (beregnet efter $\frac{1}{3}$ for hver Højtid), og lige saa umuligt vil det være at fastholde de for Delingen af Accidenser og Accidenser gældende Regler med Hensyn til Vederlaget for disse Ydelser. Dette gælder baade Delingen i det løbende Aar, i hvilket Afgang fra et Embede finder Sted, og Delingen i Naadensaaret. Men det bliver da nødvendigt at give en positiv Regel for, hvorledes Delingen af disse Vederlag i de nævnte Tilfælde fremtidig skal finde Sted. Den i § 14 herom indeholdte Regel er — med en lille Modifikation — analogisk med den i Reskript 26. Oktober 1798 givne Regel for Deling af Renter af Embedskapitaler ved Præstembeder, hvilken Regel det forekommer Ministeriet at ligge nær at gøre anvendelig ogsaa paa de her omhandlede, med bestemte Mellemlum forfaldende Pengeydelser. Reglen vil derhos i den her foreslaaede Form komme til at svare til den for Embedsmænd paa fast Gage gældende Regel, hvorefter de oppebære Gagen maa nedsviis forud.

At al Offerpligt og Oftring ved Højtider og i Anledning af kirkelige Handlingers Udførelse m. v. skal bortfalde, naar Afløsning af Offer og Accidenser har fundet Sted, og at det skal være de vedkommende Embedsmænd og Bestillingsmænd forment at modtage noget af deres *Sognemenigheds Medlemmer* — herunder selvfølgelig dem, der have sluttet sig til dem som Sognebaandsløserne, og for hvem de modtage de for disse i deres Hjemsgn fastsatte Afløsningsvederlag — er en Selvefølge. Der-

imod synes der ingen Grund at være til at nægte en Præst eller Kirkebetjent at modtage Honorar af udensojns boende, som de i enkelte Tilfælde betjene, uden at de have løst Sognebaand til dem (f. Eks. ved Konfirmation af udensojns Børn, Vielse med vedkommende Sognepræsts Samtykke af en udensojns Brud), naar saadanne Honorarer frivillig bydes dem. I saadanne Tilfælde fragaar der ikke de paagældendes egen Præst eller Kirkebetjent noget dem lovlige tilkommende, og at nægte dem, der gøre Tjenesten, at modtage Honorar i disse Tilfælde, vilde jo blive ensbetydende med at nægte dem, der forlange Tjenesten, at yde Honoraret, hvad igen kunde bevirke en Indskrænkning i den ønskelige Frihed i disse Retninger, idet mange mulig vilde undse sig ved at forlange Tjenesten, naar de ikke maatte honorere den. Derimod er det og har altid været et omtvistet Spørgsmaal, hvorvidt det bør tillades navnlig Præsten at modtage saadanne Gaver, der ikke fremtræde som Honorar for bestemte Embedshandlinger, men mere som et almindeligt Udtryk af Hengivenhed og Taknemmelighed fra Menighedensmedlemmers Side. Ministeriet er af den Formening, at det neppe vil faa stor Betydning, om det forbydes eller tillades en Præst, at modtage slige Gaver, idet de Tilfælde, i hvilke de vilde blive tilbudte, neppe vilde blive mange, naar det først bliver klart for Menigheden, at der ingen Forpligtelse er til at give. Paa den anden Side vil der kunne tænkes de Situationer, hvor et absolut Forbud imod at modtage dem vilde kunne bringe Præsten i pinlige Situationer. Den velstaaende Enkeltmand eller den Menighed, som skylder sin Præst megen aandelig Velsignelse, vil ikke gerne, naar Præsten er syg eller er i Nød, være afskaaren fra at kunne give ham en Gave, f. Eks. til en Rejse; men hvad det kommer an paa baade for Præstens og Menighedens Skyld, er, at al Betaling for enkelte kirkelige Handlinger virkelig og helt ud bortfalder. Ministeriet maa derfor anse det for tilstrækkeligt, at det kun saa tydeligt som muligt udtales, at hverken Præsterne eller Kirkebetjentene i noget Tilfælde kunne kræve noget af deres Menighedens Medlemmer eller andre, som de betjene, enten i Anledning af særlige Lejligheder eller i Almindelighed, og det maa navnlig ogsaa med Hensyn til, at der ikke er foreslaaet nogen Afløsning af Højtidsotret i Kjøbenhavn, anse det for rigtigt at blive staaende herved. Det Udtryk, som Ministeriet har givet den her udtalte Op-